

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **M. D.**,
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Švestákem
sídlem Starobranská 327/4, Šumperk

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č. j. MZP/2018/570/515,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č. j. MZP/2018/570/515 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl

odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. ČIŽP/48/000/SR01/1604181, č. j.:

ČIŽP/48/000/SR01/1604151. 003/16/OTA (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“) a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 55 000 Kč za spáchání tří deliktů (přestupků) podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně ovzduší*“).

2. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítl, že uložená sankce ve výši 55 000 Kč neodpovídá zásadám předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry a legitimního očekávání, které se ve formě základních zásad řízení promítají i do oblasti správního práva. Jestliže správní orgán argumentoval tím, že výši sankce odvodil od horní hranice nejzávažnějšího přestupku ve výši 0,55 % z částky 10 000 000 Kč, pak by měl spíše vycházet z částky, jaká je za porušení uvedeného ustanovení ukládána. Žalobce je přesvědčen, že takové sankce nedosahují zpravidla ani desetiny stanovené horní sazby. Žalobce rozporoval stanovisko kontrolního orgánu, kdy tento uvedl, že „*sankce nemůže být natolik nízká, aby poté nemohla plnit svoji funkci preventivní a výchovnou*“ (strana 9 napadeného rozhodnutí). Žalobce nesouhlasil s výši uložené pokuty.
3. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítl, že své povinnosti na úseku ochrany ovzduší znal, ale nevěděl, že došlo ke změně zákonné úpravy. V roce 2010, kdy zahajoval svoji činnost a provoz, byla žalobci vydána všechna potřebná povolení, včetně vyjádření odboru životního prostředí. Jako drobný živnostník žalobce nemohl sledovat všechny změny zákonů. Domníval se, že je povinností státní správy, aby byla zejména drobným živnostníkům nápomocna v jejich podnikání, že s nimi bude spolupracovat a na změnu ukládaných povinností je vhodným způsobem upozorňovat.
4. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl, že mu mělo být prokázáno zavinění, což se nestalo. Namítl porušení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť vůbec nenaplnil materiální znak přestupku, kterým je v tomto případě zájem na čistotě ovzduší. Sice mohl formálně naplnit skutkovou podstatu tvrzených přestupků, ale neporušil ani neohrozil zájem společnosti. Výsledky měření prokázaly, že činnost žalobce je z hlediska ochrany ovzduší zcela neškodná a jeho údajné přestupky byly ryze administrativní záležitosti. Nejednalo se o přestupky podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Při určení druhu a výměry sankce (pokud by vůbec o přestupky šlo), nevzal žalovaný v úvahu závažnost přestupku, která se blíží nule, ani způsob spáchání, kdy šlo o pouhé opomenutí, a ani následky, které žádné nenastaly. Nevzal ani dostatečně v úvahu namítané okolnosti, za kterých měly být údajné přestupky spáchány, to je neznalost práva, ani míru zavinění.
5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se důkladně zabýval námitkami žalobce v odvolacím řízení a v odůvodnění napadeného rozhodnutí na ně plně odkázal. Argumentace žalobce, že když svou činnost v roce 2010 zahajoval, tak měl vše v pořádku, je zavádějící. Každý provozovatel má povinnost sledovat změny v legislativě, pokud se jej týkají. Skutečnost, že se o legislativu v dané době nezajímal, není pochybením orgánů státní správy, ale žalobce. Pokud jde o výši uložené pokuty, žalovaný uvedl, že za přestupek podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší byla maximální sazba stanovena částkou 10 000 000 Kč, kdy v jednotlivých případech je běžně ukládána minimální částka ve výši 0,1 %, tj. v částce 10 000 Kč. Žalobce v tomto případě neměl povolení pro dva stacionární zdroje znečišťování ovzduší, tedy minimálně by pokuta činila

20 000 Kč. S ohledem na skutečnost, že zdroje provozoval bez zákonem stanoveného povolení několik let (cca 2,5 roku), je zřejmé, že pokuta by mohla být uložena i ve vyšší částce, a to minimálně ve výši 40 000 Kč. Za přestupek podle § 26 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší je maximální sazba stanovena částkou 2 000 000 Kč, kdy v jednotlivých případech je běžně ukládána minimální částka ve výši 0,5 % tedy v částce 10 000 Kč. S ohledem na skutečnost, že se jednalo o jednorázové porušení, nebyla by tato částka dále navýšena. Za přestupek podle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší je maximální sazba stanovena částkou 500 000 Kč, kdy v jednotlivých případech je běžně ukládána minimální částka ve výši 1 %, tedy v částce 5 000 Kč. Žalobce v tomto případě neplnil svou ohlašovací povinnost, a to za dva stacionární zdroje znečišťování ovzduší, tedy minimální pokuta by činila 10 000 Kč. S ohledem na skutečnost, že tuto svou zákonnou povinnost nesplnil tři po sobě jdoucí roky (2013 – 2015), je zřejmé, že by částka byla uložena vyšší, tedy minimálně ve výši 30 000 Kč. V celkovém součtu se tak lze dopočítat možné minimální částky 80 000 Kč, kdy je nutno říci, že s ohledem na tříletou nečinnost žalobce by byla odůvodnitelná částka i vyšší. Žalovaný uvedl, že pokuta ve výši 55 000 Kč byla v podstatě bagatelní. Výše pokuty odpovídá 0,55 % z rozsahu sankce, což je prokazatelně při spodní hranici možného rozpětí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutečnosti.
7. Dne 23. 3. 2016 byla v provozovně žalobce na adrese X, na pozemcích číslo parc. (KN) X, X a X v k.ú. X a dále v provozovně umístěné na pozemcích číslo parc. (KN) st. X, X v k.ú. X provedena kontrola stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, plnění povinností dle zákona o ochraně ovzduší. O kontrolních zjištěních byly sepsány: Dílčí protokol o průběhu kontroly, č. j.: ČIŽP/48/000/1604181.001/16/OTA a Protokol o kontrole ze dne 10. 5. 2016, č. j.: ČIŽP/48/000/1604181.002/16/OTA. Výsledkem kontroly bylo zjištění, že ze strany kontrolovaného subjektu došlo k porušení § 17 odst. 3 písm. a), písm. c) a písm. d) zákona o ochraně ovzduší.
8. Dne 16. 6. 2016 vydal správní orgán I. stupně na základě výsledků kontroly oznámení o zahájení správního řízení sp. zn. ČIŽP/48/000/SR01/1604181, č. j. ČIŽP/48/000/SR01/1504181.001/16/OTA (dále jen „oznámení o zahájení řízení“), ve kterém konkrétně popsal protiprávní jednání s uvedením ustanovení zákona upravujících jednotlivé skutkové podstaty. Na toto oznámení reagoval žalobce vyjádřením, ve kterém připustil, že zdroj znečišťování byl nesprávně zařazen. Po kontrole vyvinul maximální snahu k odstranění zjištěných nedostatků. K nesplnění legislativních požadavků nedošlo úmyslně.
9. Dne 27. 7. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil žalobci podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší pokutu ve výši 55 000 Kč za následující správní delikty: A) podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší za porušení § 17 odst. 3 písm. a) téhož zákona, kterého se **žalobce** dopustil tím, že jako provozovatel zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice I a zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice II, provozoval uvedené zdroje znečišťování ovzduší od 1. 9. 2013 do 23. 3. 2016 bez povolení provozu;
B) podle § 25 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší za porušení § 17 odst. 3 písm. b) téhož zákona, kterého se **žalobce** dopustil tím, že jako provozovatel zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice II nezjistil úroveň znečišťování podle § 6 odst. 1 zákona, když na výduchu ze zdroje zpracování dřeva v provozovně pilnice II nezajistil od

účinnosti zákona, to je od 1. 9. 2012, provedení jednorázového měření emisí v intervalu jedenkrát za tři kalendářní roky dle § 3 odst. 2 písm. b) bodu 5 vyhlášky č. 415/2012 Sb.;

C) podle § 25 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ovzduší za porušení § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice I a zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice II neohlásil údaje souhrnné provozní evidence (dále jen SPE) uvedených zdrojů znečišťování ovzduší za ohlašovací roky 2013, 2014 a 2015.

10. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že na provozovně pilnice I prováděl krácení kmenů a na provozovně pilnice II prováděl zpracování surového dřeva za účelem výroby řeziva. Z předložených provozních evidencí vyplývalo, že roční spotřeba zpracovaného dřeva na pilnici I a na pilnici II byla vyšší než 150 m³, jednalo se tak o zdroj znečišťování ovzduší uvedený v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší pod kódem 7.7. Pokud šlo o správní delikt uvedený pod bodem A), k tomu je odůvodnění uvedeno, že žalobce v rozporu s § 17 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, správně má být uvedeno písm. a), provozoval stacionární zdroj bez povolení. O povolení měl žalobce požádat do 31. 8. 2013, což vyplývá z § 41 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší. Žalobce o toto povolení požádal až v průběhu kontroly dne 15. 4. 2016. Do ukončení kontroly povolení provozu nepředložil. Správního deliktu uvedeného pod bodem B) se žalobce dopustil, když v rozporu s § 17 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně ovzduší nezjišťoval úroveň znečišťování ovzduší podle § 6 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, a to u znečišťující látky, pro kterou má zdroj znečišťování ovzduší stanoven emisní limit nebo emisní strop. Jelikož žalobce uvedl do provozu zdroj zpracování dřeva umístěný v provozovně pilnice II před účinností zákona, měl zajistit provedení jednorázového měření emisí v intervalu do 3 kalendářních let od kalendářního roku 2012 včetně, nejpozději do konce roku 2014. Správního deliktu pod bodem C) se žalobce dopustil, když v rozporu s § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší porušil povinnost oznámit údaje SPE zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice I a zdroje zpracování dřeva umístěného v provozovně pilnice II. za ohlašovací roky 2013, 2014 a 2015. V další části odůvodnění rozhodnutí se správní orgán I. stupně vyjádřil závažnosti jednotlivých deliktů a uvedl hlediska, ke kterým přihlédl při úvaze o výši pokuty.
11. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací důvody s tím, že rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, hodnocení důkazů bylo objektivní a k pochybení nedošlo ani při právním posouzení věci. Rovněž úvahu vztahující se k výši pokuty shledal žalovaný jako dostatečně odůvodněnou a správnou.
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“). Soud rozhodoval bez jednání, neboť byly naplněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítl nepřiměřenost uložené pokuty.
14. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 55 000 Kč podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší za správní delikt podle § 25

odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Pokuta za sbíhající se správní delikty byla stanovena podle absorpční zásady za správní delikt nejpřísněji trestný. Správní orgán I. stupně přihlédl i k tomu, aby výše uložené sankce nebyla pro žalobce likvidační. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že sankce nemůže být natolik nízká, aby nepřestala plnit svoji funkci preventivní a výchovnou; tato spočívá nejen v tom, že odradí účastníka řízení od opakovaného protiprávního jednání (individuální prevence), ale i ostatní subjekty – potenciální porušitele vázané týmiž povinnostmi od totožného protiprávního jednání, a vede je k jejich řádnému plnění (generální prevence). Výše pokuty byla stanovena s ohledem na velikost a charakter zdrojů pouze v rozsahu 0,55 % z horní hranice sazby pokuty, která je podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší 10 000 000 Kč. Pokuta byla tedy stanovena při spodní hranici možného rozpětí.

15. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, ve znění platném v době vydání prvostupňového rozhodnutí provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.
16. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, ve znění platném v době vydání prvostupňového rozhodnutí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě deliktů uvedených v odstavci 1 dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním
17. Podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, ve znění platném v době vydání prvostupňového rozhodnutí za správní delikt právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), b), e), f), h), i) nebo m), podle odstavce 2 písm. a), e), h) nebo i) nebo podle odstavce 3 písm. b).
18. Ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Došlo ke sjednocení právní úpravy správních deliktů do jednoho typu – přestupku. Zásada časové působnosti zákona o přestupcích (§ 2 odst. 1) vychází ze zásady obsažené v článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ačkoliv Listina základních práv a svobod výslovně hovoří pouze o trestných činech, zásady trestního práva se aplikují i pro účely správního práva trestního (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77), a ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o přestupcích (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002). Znění zákona o ochraně ovzduší se v relevantních ustanoveních ke dni rozhodnutí žalovaného s výjimkou toho, že slovo správní delikt bylo nahrazeno slovem přestupek, nezměnilo.
19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s ohledem na účinnost nového zákona o odpovědnosti za přestupky zabýval novou právní úpravou ukládání pokut právnickým osobám nebo podnikajícím fyzickým osobám v zákoně o ochraně ovzduší, protože tento zákon byl novelizován s účinností od 1. 7. 2017 zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Žalovaný uvedl, že skutková podstata přestupku nebyla oproti předchozímu stavu změněna a horní hranice pokuty za toto porušení povinnosti ve vztahu k ochraně ovzduší rovněž zůstala na původní výši 10 000 000 Kč, a proto tento pozdější zákon nebyl pro žalobce příznivější než

dřívější znění. Příznivější pro žalobce byla pozdější úprava v tom směru, že za spáchaný přestupek by bylo možné uložit vedle pokuty další druhy správních trestů, přičemž napomenutí podle § 36 tohoto zákona nebylo možné uložit spolu s pokutou. Vzhledem k závažnosti porušení povinností žalobce, jak zjistil orgán I. stupně, žalovaný vyhodnotil, že by nebylo postačujícím správním trestem napomenutí, a proto odvoláním napadené rozhodnutí bylo potvrzeno včetně uložené pokuty žalobci v částce 55 000 Kč.

20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Výměra správního trestu tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.
21. S ohledem na skutečnost, že v daném případě šlo o více, jak dvouleté porušování povinnosti podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, tj. provozování pilnice I a II bez příslušného povolení provozu, tj. o správní delikt (přestupek) podle § 25 odst. 2 písm. a) téhož zákona, přičemž za spáchání tohoto správního deliktu (přestupku) umožňoval zákon [§ 25 odst. 7 písm. a)] uložit pokutu až do 10 000 000 Kč, nejví se rozhodnutí správního orgánu I. stupně uložit pokutu ve výši 0,55 % z horní hranice sazby pokuty jako nepřiměřené. Rozhodně nešlo o exemplární trestání žalobce, jak žalobce uvedl v žalobě. Uvedenou námitku shledal soud jako nedůvodnou. Ohledně závažnosti pak správní orgán I. stupně uvedl rozhodné skutečnosti ke každému deliktárnímu jednání.
22. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítl, že své povinnosti na úseku ochrany ovzduší znal, ale nevěděl, že došlo ke změně zákonné úpravy. U této námítky lze odkázat na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá, zvláště pokud příslušný zákon, zde se jedná o novelizace zákona o ochraně ovzduší, byl publikován ve Sbírce zákonů v souladu se zákonem č. 222/2016 Sb., o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv a o tvorbě právních předpisů, ve znění pozdějších předpisů [viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000: „Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada „neznalost zákona neomlouvá“ („ignorantia legis non excusat“). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, Vl., Boguszak, J., Čapek, J. *Základy teorie práva a právní filozofie*, Codex, Praha 1996, str. 24, 32).“]. Správní orgány nemají povinnost adresáty právních norem upozorňovat na novelizace určitých předpisů. Podniká-li subjekt v určitém oboru, platí, že

sleduje ve vlastním zájmu změny příslušné legislativy, která na jeho podnikatelskou činnost dopadá, a to bez ohledu na to, zda se jedná o právnickou či fyzickou osobu. Pokud se snad jednalo o druh právního omylu, pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017 – 45, z něhož vyplývá: „*Institut právního omylu je spjat se zaviněním, a proto se neuplatní v případech objektivní odpovědnosti za správní delikt/přestupek (k § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).*“ Ze shora uvedených důvodů i tuto námitku žalobce pokládá soud za nedůvodnou.

23. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítl, že mu nebylo prokázáno zavinění, že vůbec nebyl naplněn materiální znak přestupku, že neporušil ani neohrozil zájem společnosti, že žalovaný nevzal v úvahu závažnost přestupku, která se blíží nule, ani způsob spáchání, kdy šlo o pouhé opomenutí, a ani to, že jeho jednání nemělo žádné následky. Nevzal ani dostatečně v úvahu okolnosti, za kterých měly být údajné přestupky spáchány – neznalost práva, míra zavinění.
24. Pokud jde o zavinění, v případě podnikajících fyzických osob, ať už se jednalo dříve o správní delikty či v současnosti o přestupky, je koncepce postavena na tzv. objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti bez ohledu na zavinění (viz § 22 odst. 1 zákona o přestupcích). K vyvození odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek postačuje samotný fakt porušení právní povinnosti uložené podnikající fyzické osobě. Nejvyšší správní soud k tomu ještě před změnou přestupkového práva uvedl: „*Výjimkou ze zásady odpovědnosti fyzických osob za zavinění je odpovědnost fyzických osob – podnikatelů a provozovatelů kvalifikovaných činností a některých dalších fyzických osob, která je konstruována jako odpovědnost bez ohledu na zavinění.*“ (NSS 7 As 8/2013). Otázka zavinění v tomto případě vůbec nehrála roli.
25. Žalobce dále namítl, že jeho jednáním nebyla naplněna materiální stránka přestupku, tj. společenská škodlivost. Podmínka společenská škodlivosti sice nebyla do účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky výslovně zákonem stanovena pro jiné správní delikty, vztahovala se však i na ně. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „*Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46) Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat naplnění jeho materiální stránky i s ohledem na § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. „*Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný*“ (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28). Společenská škodlivost jednání, tj. materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by škodlivost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly nebo vylučovaly.
26. V přezkoumávaném případě šlo o porušení zákona o ochraně ovzduší ve třech zákonných povinnostech (neexistence povolení provozu - § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší; neprovedení autorizovaného měření - § 17 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně ovzduší; nesplnění ohlašovací povinnosti - § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší]. O tom, že se žalobce dopustil uvedených přestupků, nebyly pochybnosti. Na základě předloženého správního spisu o tom neměl pochybnosti ani soud. Žalovaný se k obdobné námitce žalobce vyjadřoval v napadeném rozhodnutí na straně 6 – 7. Součástí objektivní

stránky ani u jednoho ze správních deliktů (přestupků) přitom nebylo způsobení škodlivého následku. Argumentace, že společenská škodlivost v daném případě absentuje, nebyla tedy při naplnění formálních znaků tří skutkových podstat přestupků na místě. Absenci škodlivých následků s ohledem na to, že šlo o přestupky ohrožující (nikoli poruchové; tj. škodlivý následek nebyl vyžadován), správní orgán I. stupně zohlednil při hodnocení daných správních deliktů (přestupků) a to na stranách 7 až 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a při ukládání sankce (pokuty). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí také velmi přehledně uvedl, jaká hlediska při hodnocení správních deliktů (přestupků) vzal do úvahy: hledisko závažnosti, posouzení způsobu spáchání správního deliktu (přestupku), vznik škodlivého následku, dobu trvání protiprávního stavu. Námitky žalobce uvedené ve třetím žalobním bodu pokládal soud za nedůvodné. Je třeba zdůraznit, že jednáním žalobce došlo k možnému ohrožení čistoty ovzduší a zaručení zdravých podmínek životního prostředí je ve vysokém veřejném zájmu a představuje jednu z velmi důležitých oblastí veřejné správy.

27. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. února 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu